

hvor det ikke til samfundets beskyttelse er nødvendigt at anvende frihedsberøvelse, kan en egnet behandling under andre former iværksættes i fornødent omfang.

Udkastets § 101 (nu § 106) ligestiller *legemlige* med sjælelige tilstande. Dette er en væsentlig afvigelse fra den danske straffelov og fra gængse kriminalretlige synspunkter overhovedet. Kommissionen har derfor nøje overvejet, om det er forsvarligt at hjemle retten adgang til at dømme en lovovertræder, som lider af legemlig sygdom, til lægebehandling, eller om man ikke herved varetager hensyn, som ligger uden for kriminalretten.

Et flertal inden for kommissionen kan i princippet tiltræde udkastets regel og har herom formuleret et forslag til § 101, stk. 2. Betingelsen for dom til lægebehandling er herefter, at gerningsmandens kriminalitet må antages at have særlig sammenhæng med en sygelig tilstand, der gør behandling påkrævet. Forslaget støttes i første række på oplysninger om, at tuberkulose, som er almindeligt forekommende i Grønland, i adskillige tilfælde har stærk sammenhæng med kriminalitet. Det kan i sådanne tilfælde med ret stor sikkerhed konstateres, at en person er slået ud af sit erhverv som følge af sygdommen og af den grund føres til at begå lovovertrædelser — det spiller i den forbindelse en rolle, at tuberkulose personer i høj grad sættes uden for det almindelige samfundsliv i Grønland —, og der kan være stærke holdepunkter for at antage, at en lægebehandling, som fører til helbredelse, vil afvende faren for ny kriminalitet. Under sådanne omstændigheder anser flertallet det for ubetænkeligt at benytte den begåede lovovertrædelse og sygdommen som grundlag for en foranstaltning, som med større sandsynlighed end andre vil føre til det gennem kriminalloven tilsigtede mål. At foranstaltningen samtidig med at virke specialpræventivt kan have en ikke ringe betydning for bekæmpelsen af tuberkulosen, navnlig ved at isolere visse tuberkulose lovovertrædere, der frembyder smittefare, kan kun betragtes som en fordel. Uden den foreslåede regel måtte man gribe til anden foranstaltning, og det synes da hensigtsmæssigt at åbne mulighed for at vælge lægebehandling som den bedst egnede. Flertallet kan tiltræde, at den foreslåede regel også bliver anvendelig på anden „sygelig tilstand“, idet man anser det for selvfølgeligt, at den nære sammenhæng mellem sygdom og kriminalitet i ethvert tilfælde må være godtgjort. — Der er i kommissionen enighed om, at sexuel abnormitet bør omfattes af § 101, stk. 1.

Mindretallet udtaler sig imod den omhandlede regel. Til støtte for dette standpunkt fremhæves, at der her er tale om at inddrage et helt nyt område under kriminalitetsbekæmpelsen, og at man ikke på dette område — som med hensyn til psykisk abnormitet — har nogen almindelig erfaring for, at legemlig sygdom medfører øget farlighed. Man har derfor ikke på forhånd grundlag for at skønne over, om den af flertallet foreslåede regel vil blive benyttet på en måde, der kan anses for forsvarlig og stemmende med den almindelige opfattelse af kriminallovens formål. Selv om de foreslåede foranstaltninger i visse tilfælde kan tænkes at forebygge ny kriminalitet fra den pågældende lovovertræder, vil de sikkert i realiteten have deres største betydning som en art indirekte sundhedsforanstaltning, og mindretallet mener ikke, at kriminalloven bør benyttes som middel til at opnå sådanne formål. Hvad særlig tuberkulose angår kan mindretallet ikke se bort fra den mulighed, at det vil blive opfattet som et skævt, for ikke at sige stødende forhold, at ydelse af hjælp mod denne sygdom i helbredelsesøjemed og for at forebygge smitte skal være sammenkædet med en begået forbrydelse. I sådanne ekstreme tilfælde, i hvilke efter flertallets forslag stødet til lægelig behandling skulle gives ved en domstolsafgørelse, må det samme kunne opnås ved et stilfærdigt samarbejde mellem anklage- og sundhedsmyndigheder.